

Знаете ли стихотворението „Сине мой“?

Семейна снимка на поета Стамен Панчев (прав в средата). На детето му (вляво от него) е посветено стихотворението „Сине мой“

1944 г. месец април, бях военноразпореден в летище Телиш. Работех в службата си и в 15 ч. телефонът звънна. Обадих се командирът на летището летец-пилот майор Пашев, да отида при него в щаба. Отидох до канцеларията му и почуках на вратата. Влязох.

-Г-н майор, явявам се по Ваша заповед.

-Сядай Йочев.

Майор Пашев започна да обяснява защо ме е извикал. „Знаете, че съм ловчалия, полковник Добри Йотов – началник самолетната работилница е от кв.Гозница, Ловеч; Йочев и Вие сте от Ловеч. Трябва да се отиде до самолетния завод и да се вземат технически данни за някои самолети. Искате ли да отида аз, че отдавна не съм ходил, но съм служебно зает.“ Предстоеше след 20 дни, на Гергьовден, първата наша парашутна дружина на капитан Ноев, която скоро се беше върнала от обучение в Германия, да проведе бойно учение-десант с цялото си бойно снаряжение. Една от рогите трябваше да се качи в трите самолета юнкерси и парашутистите да скачат от тях. Немските ноци изстребители трябваше да летят и да стрелят по врага, за да не стрелят по парашутистите, докато са във въздуха.

Йочев, службата Ви не е заета в това показно учение и Вие ще отидете в Ловеч, в секцията и ще предадете писмо на началника на самолетния завод, като утре сутринта с работническия влак „Дундаки“ заминете за Плевен, а оттам с рейса до Ловеч.

Рано сутринта заминах с влака до Плевен и оттам с рейса за Ловеч. Дадох писмото на началник Лазаров и с градския рейс отидох до Военния клуб, после 500-600 м.нагоре по ул.„Неофит Рилски“,

където живеехме. Майка ми, като ме видя, ми каза, ако си за малко – няколко минути, бягай по улицата нагоре, баща ти токущо замина на пазара при горните Сиракови на площада. Нашата улица „Неофит Рилски“ започваше

шен тогава. Баща ми Стамен Панчев се явил в 38 Пехотен полк и назначен за взводен командир. Още в първите дни на войната, на 18 септември 1912 г. е ранен в крака. През март 1913 г. е ранен пак и го изпращат на лечение в

за запознанството с подпоручик Павел Стаменов Панчев, за когото е написано стихотворението „Сине мой“, известно на всички военни през Първата и Втората световна война.

След 9.IX.1944 г. много военни бяха уволнени, бяха им спрени пенсията

Подпоручик Стамен Панчев (01.12.1879 – 23.03.1913)

от площада. Изтичах и видях баща ми, той също беше военен, разговаряше с един строен, красив, стегнат офицер. На куртката му, от левия горен джоб висеше хубаво тежко златно синджирче, а от него малко фино изработено златно пагонче на Подпоручик. Отидох при тях и се представих, както е по военните канони. Непознатият офицер ме погледна учудено. Баща ми му каза – „Синът ми“. Ръкувайки се с мен, непознатият ме попита:

-Знаете ли стихотворението „Сине мой“?

-Тъй верно, му отговорих. Този „Сине мой“ съм аз. Баща ми е бил учител в Орхане /дн.Ботевград/. При обявяването на Балканската война е мобилизиран. При заминаването ме е държал на гърдите си. Целунал майка ми, мен и ме подал на плачещата ми майка. Бил съм тригоди-

лазарет в Елхово. Докато се лекувал в лазарета написал няколко стихотворения, от които и „Сине мой“. Неоздравял напълно, баща ми напуска лазарета и отива при взвода си на фронта. Ранен е бил отново с две смъртоносни рани в корема. Умира в лазарета на 23 март 1913 г., държейки в ръката си снимката ми на гърдите си. Накратко това е историята ми. Казвам се Павел. Работя в Министерството на войната. Заради американските бомбардировки над София ни преместиха в Ловеч. Министерството е настанено в Американския девически пансион. Не вярвам да дойдат в Ловеч да бомбардират техните сгради. Пожелахме си весело прекарване на Великденските празници и се разделихме. Сега, преди Великден, си спомних тази история

на, дълг отечествен зове ме в бой, може би не ще те веч прегърна, теб не ще продумам, сине мой!

Сине мой, аз те благославям, нека бог закриля теб в света. На теб сал един завет оставям – свет завет на грижовен баща. С него расти, възмъжвай, сине, моето богатство ти е той, с него татко ти не ще загине – ще живее с тебе, сине мой!

Сине мой, живеј със светлий спомен на родинолюбците деди, гражданин бди ти всявга скромн, честен в мисли и в дела бди, вярвай в идеали благородни, с тях окрилен в мирен труд ил' в бой, дай живота си за края родни – българин бди горд –

Възвеният син Павел Стаменов Панчев

радост в грижи, грижа в дай да те целуна и прерадостта, гърна, може би последен ден е може би за сетньо, сине тоя, мой! в който виждаш своя ти баща.

Стамен ПАНЧЕВ

През Балканската война, в която намира гибелта си, поетът Стамен Панчев е командир на взвод в 12-а рота на Трета дружина от 38-и полк на българската армия

на войни от запаса. Те не били служили на България, не са воювали за освобождението на българските земи, а за царя. Каква е съдбата на Павел след 9.IX.1944 г. не знам. Ако има негови потомци – синове, внуци, правнуци, ако обичат, нека ми се обадят на тел.0876 599 140 Мильо ЙОЧЕВ Старият войн Ето самото стихотворение, публикувано от Интернет: Сине мой! Сине мой, надежда скъпа моя, радост в грижи, грижа в радостта, може би последен ден е тоя, в който те милува твой баща. Аз отивам, за да се не вър-

сине мой!
Сине мой, надежда скъпа моя,

Аз отивам, за да се не върна,
дълг отечествен зове ме в бой –

Следващият брой
очаквайте на
9 май

ПОКАНА

Управителният съвет на Сдружение „Ловно рибарско дружество – Морски орел“ град Балчик, Ви кани на Общо събрание на Дружеството, на основание чл.40 ал.2 от ЗЮЛНЦ на 16 май 2019 г. /четвъртък/ от 16.00 ч. в конферентната зала на хотел „Реджина Мария“ при следния ДНЕВЕН РЕД:

1. Доклад за дейността на Сдружението за 2018 г.
2. Отчет на Контролния съвет.
3. Избор на делегати на ОС на НЛРС – СЛРБ
4. Обсъждане на актуалната обстановка във връзка с АЧС.
5. Други.